

BETTY NEELS

Victoria võit

Originaali tiitel:
Betty Neels
Victory for Victoria
2006

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülla Veerg
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1972 by Betty Neels.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07431323
ISBN 978-9949-87-106-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Vihm oli kohe-kohe algamas, taevas kogunesid tuule kuhjatud hallid sagrised sajupilved, mis varjasid poolest saadik kaugelt paistva Sarki saare ja peegeldusid süngena veepinnalt vastu. Mööda kaljurada St. Peter Portist Fermain Baysse suunduv preili Victoria Parsons peatus nende jälgimiseks ja ohkas rahulolevalt ning rõõmsalt, sest oli puhkuse esimene päev ja ta võis minna, kuhu hing ihkas, tegemata välja tuulest ja vihmast, hoolimata oma välimusest, millist tõsiasja kinnitas ilmekalt ta riietus – kaks numbrit vajalikust suurem *guernsey*^{*}, mis ta saleda keha petlikult jämedaks muutis, ja hästi istuv, kuid ilmselgelt kõvasti kantud püksipaar –, kuid pärast mitut kuud meditsiiniõe vormirõivais olid need sulaselge nauding, pealegi polnud sel tuulisel märtsipäraslõunal kedagi, kes teda näha oleks võinud. Ta seisis, nuhutades õhku ja arutledes endamisi, kui kaua läheb, enne kui pilved Guernseyle

* Algselt meremeeste sinine villane kampsun Guernsey saarel. Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

jõuavad ja sadama hakkab. Kümme minutit, mõtles ta, ehk isegi vähem, ja ta oli vaevu poolele teele jõudnud. Ta oli möödas noist uutest merevaatega majadest ja kuni Fermain Bayni välja polnud teel rohkem midagi, vaid see kitsas, ringina kulgev üles-alla rada puude vahel, poolel kõrgusel mäetipu ja all laiuva mere vahel. Victoria astus kaljupanga äärelle lähemale ja silmitses all kõrguvaid rahne; äkiline tuuleil tuuseldas ta juukseid ja rebis lahti juuksenõelad – Victoria noppis ka ülejäänud välja ja jättis vasekarva soengukose tuulele sasida.

Vihmapiisk langes ta näole just sel hetkel, kui ta oli rajale tagasi pöördunud, aga õnneks meenus talle viimasel minutil mitte väga kaugel asuv, kaljule rajatud vana mahajäetud püssirohuait. Sinna võis varjule minna; sadu oli nüüd tugev ja kuigi kampsun pidas vett, rippusid Victoria juuksed juba märgade salkudena õlgadel ja vesi voolas mööda nägu alla – selleks ajaks, kui ta püssirohuaita jõudis, oli ta läbimärg ja kiirustamisest hingetu.

Ait oli ehitatud graniidist ja selle uks oli ammu eest ära, kuid kõik neli seina ja katus olid tugevad. Victoria astus lirtsudes sisse; siin oli vähemalt kuiv – vihm ei kesta kaua ja tal oli küllalt aega, enne kui ta koju pidi jõudma. Sees oli hämar ja üsna soe, Victoria pöördus ukseavasse, et taevast silmitseda, ja väänas samal ajal läbivettinud juukseid; vahest oleks hea mõte kampsun seljast võtta ja korralikult kuivaks raputada... Ta hakkas seda just üle pea kiskuma, kui üks hääld aida kaugemast nurgast lausus mahemagu-salt: „Ee... kas te ehk ootaksite hetke...“

Victoria rapsas end ringi, nõrdimus varjutamas hirmu, et ta nii lihtsalt end ehmatada lasi. Ta nähvas: „Kes te olete ja mida te siin teete?“

„Noh, mis puutub sellesse, kes ma olen, siis mu arust pole sellel antud olukorras mingit tähtsust, ja ma teen siin täpselt sedasama, mida teiegi – olen vihma eest varjul.“

Hääle omanik oli kõneldes ligemale astunud – pikk laiaõlgne mees, tumedate juuste ja siniste silmadega ning seesuguse väljanägemisega, et igas muus olukorras oleks Victoria soovinud temaga lähemalt tutvust teha. Aga mitte praegu. Naine lausus tõredalt: „Oleksite võinud midagi öelda...“

„Armas inimene, ma istusin silmad kinni selle... ee... ehitise kõige kaugemas nurgas.“ Ta heitis naisele jaheda pilgu. „Puhkasin mõnusalt,“ lisas mees. „Te segasite mind.“ Ja seni, kuni naine nõrdinult sobivat vastust otsis, jätkas mees: „Olete täiesti märg. Näete, võtke mu taskurätik ja kuivatage vähemalt nägu ära.“

Mehe ilme andis mõista, et Victoria välimus oli nii kohutav, et näo kuivatamisest poleks nagunii mingit kasu. Victoria võttis talle ulatatud taskuräti, kuivatas näo ja asus juuste kallale; kahjuks ei suutnud ta muidu nii terav keel kuuldavale tuua ühtki kenas peas lootusetult keerlevat mürgist repliiki. Ta kees endamisi, ulatas tänusõnu pomisedes taskurätiku tagasi ja toetus vastu seina.

„Ärge seda küll tehke,“ lausus ta kaaslane asjalikul häälel. „Tulge siia, ma kuivatan teie juuksed ära, nii hästi, kui suudan.“ Kui naine kõhkles, lisas mees laisal lõbustatud moel: „Ärge olge narr, tütarlaps.“ Ja see löi Victoria põsed

õhetama. Rumal oleks keelduda ja talle meeldis mehe nägu – range joonega lahke suu ja kindlameelsed silmad. Naine astus väarikalt ette, keeras mehe pakkumise peale talle selja ja too hakkas niiske taskurätiga ta juukseid hõõruma.

„Päris metsik,“ märkis mees, „teie soeng siis, ma mõtlen. Kas see tüütu pole?“

Tõepoolest, mõtles Victoria, mis inimene see oli! Kas tal midagi meeldivat polnud öelda? Ta oli naises vaid vigu otsinud ja nüüd veel juuksed... Victoria kaunid helepruunid silmad löid välkuma, kui ta petlikult vaguralt vastas: „Ei, sugugi mitte... mulle meeldib nii,“ ja kuulis meest vaikselt naermas.

„Ahah,“ märkis mees samasugusel sametisel häälel, millega ta vestlust alustanud oli, „üks neist noortest naistest, kes on üle moest ja muust sellisest mõttetust jamast. Nii, tegin nii, nagu sain, ja vihm on ka üle jäänud.“ Ta toppis vettinud taskurätiku taskusse. „Hakkame minema? Ma oletan, et olete tagasiteel St. Peter Porti?“

Victoria heitis talle kaalutleva pilgu. Ta võis muidugi Fermain Baysse suunduda, nagu tal kavas oli olnud, kuid teisest küljest – kuigi mees oli teda täiesti ilmaasjata sarjanud ja kohutavalt ehmatanud, tundis naine tungivat vajadust kaaslase kohta veidi rohkem teada saada. Kuid kui mees hetke pärast lausus: „Minuga on üsna ohutu, eks ole,“ võttis nõrdimus hetkega igasuguse tahtmise kaaluda, kas on mõistlik temaga tagasiteel ühineda; ja nagu sellest veel küllalt poleks, lisas mees: „Üsna üksildane paik neiule üksinda jalutamiseks, kas pole?“

Victoria silmitses meest üle oma kauni kujuga nina. „Ma olen kahekümne kolme aastane,“ teatas ta vaoshoitud häälele, mis lasi aimata pulbitsevat viha.

„Ma ei mõelnud just seda.“ Mehe häälel kõlas mure-
tult, kui ta naisest ära pöördus. „Rada on nüüd vastikult
mudane. Kas ma lähen ees?“

Victoria kõndis mehe taga ja vastas ta puhutistele märkustele viisakusega, milles polnud märkigi soovist sõbralik olla. Mitte et see oleks tundunud mehele kuidagi muret tegevast; tema enda sõbralikkus oli üsna sundimatu ja ta ei püüdnud mingil moel naise kohta midagi välja urgitseda ning Victoria, kes oli harjunud, et mehed talle vähemalt kaks pilku heidavad ning tema kohta kindlasti midagi teada saada soovivad, tundis pettumust. Ta polnud mingi ennast täis neiu, kuid ta oli vägagi kena ja temast oleks rumal olnud seda mitte endale teadvustada. Talle käis närvidele, et ta polnud sellele mehele siin mingit muljet avaldanud; too oli isegi vihjanud, et ta ei oska sobival riietuda. Victoria vaatas kahetsevalt mehe laia selga – nii kahju, et tõenäoliselt ei kohtu ta mehega enam kunagi ja too ei näe teda hoolikalt valitud moekais rõivais.

„Kas te elate siinkandis?“ küsis naine.

Mees ei aeglustanud sammu, kuid heitis üle õla: „Ei.“ Ja ei midagi muud. Victorial oli õigus – võimalus teda taas kohata oli nullilähedane. Millegipärast oli tal sellest kahju, kuid ta kinnitas endale, et põhjus oli selles, et mees talle ei meeldinud ja et taaskohtumine pakuks suurt rahuldust, sest annaks võimaluse – ise korralikult üles löödud – mehele nina pihta anda. Ta hakkas mõttes oma

garderoobi läbi lappama, et otsustada, mida sel puhul selga panna, ja krimpsutas siis kurvastades nägu, sest loomulikult nad ju ei kohtu enam. Küllap oli tegemist varajase saareküllastajaga; miski tema riietuses ei osutanud muud – paks niiskuskindel kampsun, nagu ta enda omagi – üsna paljud turistid ostsid neid tegelikult endale –, ja paremaid päevi näinud Bedfordi sametpüksid. Victoria oleks tahtnud küsida, kust ta pärit on, ta oli mehe jutus kerget aktsenti tajunud. Enne kui ta end pidama sai, küsis ta: „Te pole inglane, ega ju?“ ning sai vastuseks samasuguse üleõla visatud „ei“ nagu varemgi. Pärast seda ta enam juttu üles ei võtnud, mitte enne, kui nad olid St. George'i Fortist möödud ja linn paistis nagu peopesal, vähem kui kümne minuti kaugusel. Siis mees peatus ja küsis: „Kuhu suunda te lähete?“

Victoria teatas napilt: „Haveletti,“ ega hoolinud, kas mees teadis, kus see on või mitte. Ilmselt siiski teadis, sest ta sõnas: „Mina lähen sadamasse. Kas soovite, et tulen kõigepealt teiega kaasa?“

Naine ei hakanud ütleva, et saarel sündinu ja kasvanna tundis ta selle iga viimast kui nurka, ja mis puudutas St. Peter Porti, siis oleks ta võinud linna kinnisilmi risti ja põiki läbi käia ning igal hetkel teada, kus ta on. Ta keeldus malbelt. Ning lisas meeldival häälel, et arvatavasti suudab ta õige tee leida. Mehe „Ahah, väga hea“ kõlas häirivalt ükskõikselt.

Kaljuraja lõpus läksid nad lahku, Victoria plaanis keerrata ülespoole, merest eemale viivale kitsale kõrgendikule, mees eeldatavasti suundub mööda merekallast sadamasse.

Jerseyle minev laev oli kai ääres, nii et ilmselt läheb mees selle pardale – paljud inimesed tulid üheks päevaks kruiisile, kuigi mees ei tundunud ühepäevaturist olevat, sest hoolimata rõivastest oli temas mingit enesekindlust, peaaegu ülbust. Victoria krimpsutas nägu, kui ta mehega jahedalt ja viisakalt hüvasti jättis, kuid jäi peale viimase lahkumissõnu teda jõllitama.

„Te võiksite üsna kena tüdruk olla, kui sagedamini naerataksite,“ sõnas mees – ja lahkus ilma head aega ütlemata. Victoria ületas tee ja pöördus siis, et vaadata järele mehele, kes tagasi vaatamata minema kõndis.

Naise vanemad elasid peaaegu Haveleti tipus, teest eemal asuvas kenas vanas majas. Siin oli suurepärase vaade sadamale ja all laiuvale merele ning aed, mis polnud küll suur, kuid kus aasta läbi valitses värvide pillerkaar. Victoria ronis pingutuseta mööda järsku kitsast teed, astus sisse väravast, mis oli piisavalt lai, et auto läbi mahuks, ning läks läbi avatud eesukse majja.